

Enric Masó, expresident de Tabasa i exalcalde de Barcelona

Chita, amics tots, em toca a mi parlar d'en Pitu, Pitu Marull, des del punt de vista de l'empresari que us necessita als economistes pràctics. Sempre hem criticat els homes d'empresa als economistes. Ens heu de donar consells abans de que passin les coses, no explicar-nos per què han passat i no el que havieu dit que passaria. En Pitu Marull era un home que jo vaig conèixer en el Banc Industrial del Mediterrani. En Joan Sardà i l'Antoni Serra Ramoneda van portar aquell jove, em sembla que acabava de sortir de la universitat i tenia l'habilitat des del primer moment de tenir grans idees d'economista general i de futur i el sentit pràctic del professor mercantil. Ell deia que havia après de mi, jo era el vicepresident del banc, i per lo tant era fàcil dir-ho, no en plan de cova, però qui va aprendre d'ell era jo. Tant és així que quan vaig ser president de Túnels del Tibidabo, vaig veure que tots els números que havien fet eren molt complicats perquè disposavem d'un capital relatiu, que teniem d'aconseguir que se'ns avalés per l'emissió d'obligacions. Els càlculs eren molt i molt complexes, i en aquells moments no hi havia els ordinadors que disposem ara. Ell va posar ordre i ho va fer tot molt senzill.

Pitu Marull sempre va tenir un sentit pràctic de l'economia i dintre d'una personalitat, que tots els que el coneixíem, com aquí ja s'ha mencionat, jo el definiria com un altre homenot de l'Empordà, un homenot amb tantes males paraules com heu dit, com podria ser per enllà en Pla, però amb un cor com una catedral. Li agradava amagar-ho. Ell no es presentava com un gran home de cor, perquè creia que això el portaria a una debilitat, però actuava com un home de cor.

Després de Túnels del Tibidabo, on veritablement hi va treballar molt, hi vàreu treballar molt -Antoni Serra Ramoneda tú vares ser el seu mestre en aquell moment-. Després de la gran feina que va fer, se'n va anar al Banc Industrial del Mediterrani. Ens va tocar actuar en unes operacions on veritablement vaig veure que ell era el pal de paller d'aquell banc. Hi havia molts problemes i situacions molt complicades, i ell va agafar tardes i nits senceres explicant-me què tenia que comprar el banc: "Aquest banc pot ser una cosa molt important, però té que anar per uns altres camins." I: "Enric, has de comprar el banc." Ho deia amb una senzillesa com aquell que diu posem una botiga. Li vaig fer tant cas que vaig anar al Banc d'Espanya, però el governador del Banc d'Espanya m'ho va prohibir. Després les circumstàncies que hi ha hagut, són de tots conegudes. Inclús quan vaig estar a l'ajuntament, en aquell moment jo li anava a demanar consell. Recorda

Chita que una vegada vam quedar a casa teva i ens va tocar la matinada.

Jo hi anava amb tota la modèstia, perquè aprenia de la modèstia d'ell, que era la seva grandesa. A tots nosaltres ens ha tocat estar moltes vegades en primera plana. Ell mai hi ha estat, però era un suport per a tots nosaltres. Per a mi l'honor de venir aquí, la satisfacció com ha dit abans Josep Jané, que no ens ho vam fer pregar tots nosaltres de venir aquí, perquè hi venim amb tot el sentiment. Jo personalment he procurat dedicar-me des del silenci a les coses que hem dedicat ara. Tinc una fundació d'estudis del cervell i podria haver donat conferències, podria haver escrit, però mai m'heu vist enlloc, però per en Marull jo he cregut que tenia que venir aquí a exposar-me, a parlar davant de vosaltres i d'una taula com la que hi ha aquí. L'homenatge a ell és un record que ell estic segur que ens ho hagués prohibit que ho haguéssim fet, però ho hem fet. Quan jo vaig veure com s'havien escollit els que veniem a aquesta taula, vaig començar a recordar que a cada un de nosaltres ens uneixen coses que, encara que ell no era el denominador comú, ens uneixen anècdotes de cada un de nosaltres. Jo aprenia dels economistes, d'un home que intenta ser pràctic com ell, amb coses una mica que atreguin, que no és el comprar i vendre sinó el fabricar i crear. Fabià Estapé recordarà que una vegada em vas venir a l'oficina per la idea que jo tenia de fer la gran empresa electrònica. Vaig comprar Marconi, i vaig tenir problemes amb una gran multinacional, que se'm va carregar. En aquell moment amb les accions que tenia, vaig donar una opció per al president de la Telefònica, llavors l'Antonio Barrera. Aquella opció era que volien fer una diversificació dintre del monopoli que hi havia de Telefònica. Va haver-hi un ministre que va prohibir al president de la Telefònica exercitar aquelles opcions. Fabià Estapé s'em va presentar al despatx, no sé si sabeu com ho fa, no demana hora, passa per les oficines, les secretàries esverades d'una espècie de tornado que entrava, s'em va posar davant del despatx, va donar un cop de puny a la taula i diu: "Enric, tu m'has de dir per què aquest ministre ha prohibit a en Barrera que exerceixi l'opció." Aquest va ser un moment ideal, que encara m'en recordo que ell anava fent conversa, intentant buscar el que jo ja sabia, i el que ell també sabia però que jo no volia dir. Llavors començava a explicar: "S'ha de trobar un lloc per cada cosa, i cada cosa al seu lloc," i, en fi, m'anava embolicant però tots dos ho sabíem com havia anat.

En aquesta taula en Josep Jané ha amanit tantes coses i va començar, crec jo com tots els que estem en aquesta taula, des de baix, que no és pejoratiu sinó un honor saber pujar, honradament. Recordo que em va tocar ser president de la Banca Mas Sardà, i vaig veure la tasca que Josep Jané havia fet. La Banca Mas Sardà era un banquet petit, però va ser el

primer en el món internacional amb les operacions que en aquell moment no es coneixien aquí. Va ser el banc que va estar a la primera plana d'una de les millors revistes financeres del món. Després he anat seguint en Josep Jané en el Banc de la Petita i Mitjana Empresa, aquesta obra tant extraordinària que ell ha fet, amb els desenvolupaments imaginatius que ell ha posat. Li passava, com tantes vegades passa la vida, que desenvolupava un tema i se n'emportava la fama un gran banc. Però primer ho havien inventat en el Banc de la Petita i Mitjana Empresa. És allò que passa tantes vegades: "Ara aquest banc se la fotrà", i quan surt bé: "Ai quina sort que ha tingut en Jané!" Després d'això ha tingut la gran injustícia que se li va fer en un moment determinat, que vem ser molts amics que vem estar al seu costat sense poder fer res. Però com a mínim ell sabia que tenia amics al seu costat i jo un d'ells.

Comprendreu, i crec que ho esteu veient, que per a nosaltres és molt emotiu aquest acte i que hagi estat precisament en Pitu qui ens ha portat a tots nosaltres aquí reunits en un últim homenatge a ell i a tu Chita. Jo com a petit record he portat una cosa, d'on ell va treballar tant, tocant de peus a terra des del seu despatx a Tabasa, a Túnels del Tibidabo, el que va sortir de les entranyes dels túnels del Tibidabo. És una de les primeres mostres que vam fer. Ell sempre deia: "Enric, per què t'en vas a fer d'alcalde?" Aquí tinc les dades del que vam fer a Tabasa. Jo vaig marxar el 1973 i havíem calculat acabar els túnels cap el 1976. No sé per què es van inaugurar el 1991. Política? No ho sé. Pitu sempre em deia: "L'equip que som aquí ho acabarem en dos o tres anys." Llavors se'n va anar ell també cap al Banc Industrial del Mediterrani.

Sapiguen que aquí he vingut amb tot el cor, encara que estic en coses del cervell, però el gran cardiòleg Valentí Fuster ha descobert que unes proteïnes que estan a les cèl·lules del cor, també estan a les neurones del cervell. Venir a aquest acte, venim amb el cervell a través del cor, o al revés.